

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Duabus Responſionibus Adversariorum occurritur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

volentes, contrariam præscientiam loquitur. Filius dicitur: non vos me elegistis, sed ego legi vos: electi sunt inique ante mundi constitutionem eâ prædestinatione, in qua (NB. non ante illam) sua futura facta præcivit. Et subiungit c. 18. Ideo quippe ratiocinamus futuri, quia elegit ipse, prædestinans, ut tales per gratiam eius essemus.

Tertio, in l. de bono persev. habet hanc propositionem & consequentiam eâ diametro contrariam scientiæ mediæ: si DEVS bona opera præcivit, profecto prædestinavit; qua verò non prædestinavit bona, non præcivit.

§. II.

Duabus responsionibus Adversariorum occurritur.

Respondent Adversarii primò, quòd D. Augustinus tantum reprobaverit præscientiam conditionatam quoad abutim Semipelagianorum, in quantum dicebant, liberâ voluntatis consentum conditionatè præcivum esse quoddam initium, & quasi meritorium motivum dandi gratiam & prædestinationem.

Contra enim est, quòd S. Pater etiam substantiam scientiæ mediæ impugnat, dum primò in præallegatis locis absolutè negat, posse bona opera præciviri, nisi sint prædestinata, eaque in ipsa prædestinatione præciviri.

Secundò, dum de prædest. SS. c. 18. negat ideo aliquid præciviri, quia sit futurum, sed esse futurum, quia DEUS prædestinavit. DEVS, inquit, præcivit aliquid, non quia illud futurum est; sed ideo boni operis futuri sunt, quia DEVS elegit prædestinans, ut tales sint per opera, & per eius gratiam. Item in 13. de Trin. *Universas creaturas non, quia sunt, ideo novit DEVS, sed ideo sunt, quia novit*, ubi explicitè affirmat scientiam DEI esse causam rei futuræ, quod non potest esse scientiæ mediæ, per quam DEUS cognosceret futura conditionata, quia sunt futura ex se & vi suæ objectivæ & determinatæ veritatis.

Tertio, quia disputans contra Pelagianos affirmantes, aliquos parvulos ideo non pervenire ad gratiam baptismi, quòd DEUS illos puniat propter præviam ipsorum peccata futura sub conditione longioris vitæ ante omne decretum, impugnat ipsam futuritionem, & negat illam dari. nam l. 2. contra ep. Pelagian. c. 7. *quomodo enim, inquit, præcivit ea futura, quæ ipsi in infantia morituris (quia præscientia eius falli non potest) præcivit potius non futura? Similiter c. 14. explicans illa verba: raptus est, ne malitia mutaret intellectum eius, &c. hoc, inquit, dictum secundum pericula huius vitæ, non secundum præscientiam DEI (quæ scilicet sit in DEO ante decretum, prout volebant Semipelagiani) quâ hoc præcivit, quòd futurum erat, non quòd futurum non erat. Imò S. Pater omnis futuritionis causam ponit voluntatem DEI, & sine hac nihil futurum agnoscit. Non enim futurum est aliquid, nisi quòd voluntas DEI habet, ut futurum sit, inquit l. c. contra Faustum. Et t. 68. in Jo. explicans illud: fecit, quæ futura sunt. ita loquitur: non enim ait, facturus est, quæ futura sunt, sed fecit, quæ futura sunt. Ergo & fecit ea, & facturus est ea. Nam neque facta sunt, si ipse non fecit, neque futura sunt, si ipse non fecerit. Fecit ergo ea prædestinando, facturus est operando.*

R. P. Mezg. Theol. Schol. Tom. 1.

Quartò, querelas Semipelagianorum, quas nunc etiam RR. objiciunt, quòd si aliud habeat prædestinantis electio, cassâ sit amittentis intentio. Removeri itaque omnem industriam, tollique virtutes, si DEI constitutio humanas præveniat voluntates, & sub hoc prædestinationis nomine fatalem quandam induci necessitatem. S. P. debuisset solvere per scientiam mediæ, si illam probâisset. At ille non sic, sed petens in efficaci decreti propugnacione, si DEVS, inquit, bona non prædestinavit, non præcivit: seque munit duplici autoritate Cypriani & Ambrosii. de bono persev. c. 18. & 19. quorū ille dicit: *In nullo gloriandum, quando nostrum nihil sit. Ille verò, non esse in parte nostra (hoc est independentè & præsuppositivè ad causam primam) cor nostrum & cogitationes nostras. Cūque rursus S. Patri objiceretur, quòd priores Doctores propositum ac prædestinationem DEI secundum præscientiam receperint, respondet: Verbi DEI tractatores nomine præscientiæ ipsam prædestinationem intellexisse.*

Respondent secundò, D. Augustinum negâsse solùm præscientiam futurorum absolutorum ante decretum & voluntatè DEI. Sed contra est primò, quòd S. P. à D. Prospero in fine cit. epist. interrogatus generaliter de omni futurorum, imò & specialiter de conditionatorum præscientiâ (nempe an DEUS præcivir, si Christus citius veniret, gentes non æquè in ipsum esse credituras? An DEUS illos, qui rapti sunt, ne malitia mutaret intellectum ipsorum, ante decretum præviderit mala facturos, si diutius vitam producerent? an similiter præviderit illos parvulos sub conditione diuturnioris vitæ peccaturos, quos ad gratiam baptismi pervenire non concessit, &c.) an esset subnixâ proposito, seu decreto? nusquam aliter respondit, quàm quòd DEUS in sua prædestinatione futura præciviat, & si non prædestinet, non præciviat.

Contra est secundò, quòd universaliter neget futuritionem, quam non habet voluntas DEI, quod autem, inquit loco cit. contra Faust. *DEI voluntas non habet, fieri de quoquam omnino non posse.*

Contra est tertio, quòd in l. de bono persev. c. 9. illud Matt. 11. *si in Tyro & Sidone, &c.* (qui est Achilles RR.) exponens & causam inquirens, expressè negat, causam assignari posse solam præscientiam.

Contra est quartò, quòd omnis veritas propositionis conditionatæ reduci potest ad veritatem propositionis absolutæ, sicuti hæc conditionalis, si Petrus audierit hanc gentem, convertetur, reducit ad istam: Petrus audierit hanc gentem convertetur: unde si repugnat dari prævisionem futuri absoluti ante omne decretum, etiam repugnat prævisio futuri conditionati. Præterea ab eisdem causis in statu conditionato pendent futura conditionata, à quibus absoluta pendent in statu absoluto, uti patet exemplo voti, promissionis, &c. siquidem non minùs futura conditionata extrahuntur è statu puræ possibilitatis, quàm futura absoluta: ergo sicuti futura absoluta essentialiter pendent à determinatione divinæ voluntatis absolute tam ex parte subjecti, quàm objecti; sic conditionata pendent ab eadem determinatione ut conditionata ex parte objecti, de quo infra.

T

§. III. Plura